

РЕШЕНИЕ

№ 215

гр. Благоевград, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми март
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров
Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Владимир Ковачев Въззивно гражданско дело
№ 20241200500168 по описа за 2024 година

взе предвид следното:

„Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр. С, р-н „Л“, ж. к. „Л, бул. „Д“ № , офис сграда „Л“, ет., оф., представлявано от Ю Х Ю, обжалва решение № 389 от 28.11.2023 г., постановено по гражданско дело № 204 от 2023 г. на Районен съд П, в частта, с която спрямо дружеството е уважен искът на В. М. Т., ЕГН *****, адрес гр. П, ул. „С“ №, ет., ап., с правно основание чл. 439 от ГПК. В жалбата се твърди, че въпросният съдебен акт, в атакуваната му част, е неправилен, необоснован, незаконосъобразен и поставен при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Посредством молба вх. № 1488 от 15.02.2019 г., депозирана от „А“ ЕАД, било поискано, въз основа на приложените заповед за изпълнение и изпълнителен лист, издадени по ч. гр. д. № 588/2013 г. на РС Петрич, да бъде образувано изпълнително дело срещу длъжниците В. М. Т. и Е В.в Т.. По отношение на длъжника В. М. Т. било поискано налагане на запор на пенсия, справка за притежаваните от длъжника банкови сметки, като при налични такива, да се наложи запор върху тях. Неправилно първоинстанционният съд

приел, че с протокол от 12.02.2020 г. е образувано изпълнително дело № 54/2020 г. на ЧСИ Г. С. В съответствие с диспозитивното начало /чл. 6 от ГПК/, изпълнителни действия можели да бъдат предприети само по искане на лице, което има качеството на вискател /чл. 426, ал. 1 и 2 от ГПК/, поради което следвало да се приеме, че изпълнителното дело е образувано вследствие на депозираната от дружеството пред ЧСИ молба за образуване на изпълнително дело, имаща вх. № 1488 от 15.02.2019 г., с която, с оглед на разпоредбата на чл. 426, ал. 2 от ГПК, то било поискало предприемане на изпълнителни действия. Неправилни били и изводите на съда, че към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнително дело при ЧСИ Г. С., молителят нямал качеството на кредитор по отношение на длъжника, тъй като последният не бил уведомен за извършените цесии. За да възникне за цесионера качеството на кредитор, не било необходимо договорът за цесия да бъде съобщен на длъжника по цедираното вземане от цедента. В случая следвала да се вземе предвид и практиката на ВКС в тази насока, предвид която не било необходимо договорът за цесия да бъде съобщен на длъжника по цедираното вземане от цедента, за да възникне за цесионера качеството на кредитор. Съобщаването на договора за цесия не било елемент от фактическия му състав, тъй като вземането преминавало върху цесионера по силата на постигнатото съгласие за прехвърляне на вземането. Правилото на чл. 99, ал. 4 от ЗЗДог поставяло като условие за противопоставимост на цесията на длъжника и на трети лица осъществяването на факта на уведомяване на длъжника от предишния кредитор. Неуведомяването обаче не се отразявало на валидността на договора за цесия. До съобщаването на длъжника той можел валидно да изпълни на предишния кредитор с погасителен ефект, без цесията да може да му бъде противопоставена. Прехвърленото вземане вече било преминало върху цесионера с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, и цесионерът имал качеството на кредитор по отношение на цедирания длъжник. Съгласно чл. 116, б. „в“ от ЗЗДог, давността се прекъсвала с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Познавайки се на правните разрешения, дадени с ТР № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС - т. 10, следвало да се вземе предвид, че прекъсвало давността предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя, и/или е предприето по инициатива на ЧСИ по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсвало давността, защото съдебният изпълнител бил длъжен да го приложи.

Не бил за пренебрегване и фактът, че законодателят не поставил като условие за прекъсване на давностния срок постигане на резултат от съответно изпълнително действие - постъпване на суми по запорно съобщение, осребряване на описани вещи и т. н. Давността представлявала санкция за бездействие на кредитора в определен срок. Ето защо в споменатото ТР било прието, че предприемането на изпълнителното действие прекъсва давността, а не и достигане до знанието на третото задължено лице на запорното съобщение, на връчване на призовката за принудително изпълнение и т. н. Кредиторът /взискател в изпълнителното производство/ не можел да бъде санкциониран за бездействие в случаите, при които предприетите по негово искане или от съдебния изпълнител действия са се оказали неуспешни. За нуждите на преценката дали погасителната давност е проявила своите последици, било без значение дали искането от взискателя за предприемане на определен изпълнителен способ е последвано от извършването на успешните изпълнителни действия. От значение била кредиторската пасивност, респ. активност, а не ефективността на поисканите изпълнителни действия. Дори в цитираното ТР върховните съдии не поставили като условие за валидността на поисканото изпълнително действие успешният резултат на последното и произтичащите от това правни последици - прекъсване на давността. Изпращането на запорно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлявало действие по запор. Върховните съдии счели, че макар целеният резултат да не е постигнат, то действието представлява такова по изпълнението и е валиден изпълнителен способ. Погасителната давност на задължението била прекъсната с подаване на молба за образуване на изпълнително дело, с искане за налагане на запор на пенсия, справка за притежаваните от длъжника банкови сметки, като при налични такива, да се наложи запор върху тях, независимо от това, че нямало данни такъв да е наложен от съдебния изпълнител. За да се приемело, че давността е прекъсната и без да е необходимо извършеното действие от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ да е успешно, било граматическото тълкуване на нормата на чл. 116, б. „в“ от ГПК, в която било използвано съществителното „предприемане“ на изпълнителни действия, а не „извършване“, „реализиране“, „завършване“ или подобни синоними, като не било необходимо и предприетите изпълнителни действия да са част от изпълнителния способ, който е приключил с осребряване на имущество на длъжника. Противното означавало да се отдаде приоритет на недобросъвестно поведение на длъжника, който за известен период от време да скрие притежаваното от него движимо

имущество и парични средства, с цел да попречи на удовлетворяване на кредиторите, и обективната невъзможност да се извърши принудително изпълнение да доведе до перемпция в изпълнителното производство, независимо от това, че вискателят е бил активен. Юридическият факт, който прекъсвал давността, била входираната от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД молба за образуване на изпълнително дело, с която били поискани да бъдат извършени посочени в нея изпълнителни действия. Безспорно установеният начален момент на погасителната давност касателно спорните вземания бил 26.06.2015 г., и предвид спирането на давностните срокове за периода 13.03.2020 г. - 20.05.2020 г. /общо 69 дни/, петгодишният давностен срок по отношение на принудителното изпълнение спрямо процесните вземания следвало да изтече на 03.09.2020 г., работен ден, и подадената от дружеството на 15.02.2019 г. молба за образуване на дело и предприемане на действия, въз основа на която било образувано на 12.02.2020 г. изпълнително дело № 54/2020 г. на ЧСИ Г.С., прекъснала давността, тъй като дружеството, в качеството на вискател, не било бездействало. Моли се за отмяна на решението в обжалваната му част и отхвърляне на иска с правно основание чл. 439 от ГПК.

Постъпил е отговор на жалбата, изхождащ от пълномощника на В. М. Т.. В него се твърди, че актът на първата инстанция е правилен, мотивиран и обоснован в атакуваната му част. Оплакванията на въззивника били неоснователни и не кореспондирали с представените по делото писмени доказателства. Правилно и законосъобразно решаващият състав приложил съдопроизводствените правила, като приел, че последното изпълнително действие по изп. дело № 842/2014 г. на ЧСИ С Х е извършено на 13.03.2014 г., и съобразил обстоятелството, че давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., а следващото изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ е извършено на 01.03.2021 г., когато с молба вх. № 1934/01.03.2021 г. вискателят по изп. дело № 54/2020 г. на ЧСИ Г. С. е поискал от ЧСИ да наложи заповест за наем на трудовото възнаграждение на длъжника В. М. Т., приемайки, че предявеният иск е основателен. Решаващият състав мотивирано и обстойно, съобразено с практиката на ВКС, приел, че дружеството няма качеството на кредитор по отношение на длъжника, каквито били и действията на ЧСИ Г С, а именно - първо тя извършила надлежно уведомяване на длъжниците по изпълнителния лист за извършените цесии на спорните вземания, и едва след това образувала изпълнително дело и конституирала молителя като вискател по делото. Първостепенният съдебен състав правилно анализирал и мотивирал атакуваното съдебно решение, съобразявайки се с предназначението на

изпълнителния процес като форма за принудително осъществяване на граждански права, като целта била да даде защита по повод на липсата на доброволно изпълнение, като достави дължимото на правоимащия чрез принуда, упражнена спрямо длъжника по предписания от закона ред. Макар и да се различавало от доброволното изпълнение по фактически състав, принудителното изпълнение имало цели и пораждало същия материалноправен ефект, като удовлетворявало правото и погасявало задължението. С оглед на тази характеристика се обосновавала и основната разлика с исковия процес, който целял защита при правен спор чрез разрешаването му. Тези разлики обуславяли и различия при прилагане на материалноправните изисквания на закона като форма на различна защита, и ако в исковия процес правата следвало да бъдат установявани с предвидените в закона доказателствени средства, то в изпълнителния процес този спор вече бил приключил и изпълнението реализирало неговите последици, поради което и правилата, по които се развивало изпълнителното производство, били различни. Към момента на неговото започване било налице изпълнително основание, обективизиращо изпълняемото право. То се реализирало от специфичен орган, в чиято дискреция било провеждане и приключване на принудителното изпълнение - съдебният изпълнител, който бил овластен с компетентността да извършва предписаните в ГПК изпълнителни действия. Ето защо, за да бъде налице активната легитимация в конкретния случай, произтичащ от договорна суброгация, било обусловено от действия по отношение на длъжника, касаещи надлежното му уведомяване по реда на чл. 99, ал. 4 от ЗЗДог. Съгласно въпросната разпоредба, прехвърлянето на вземането /цесията/ имало действие по отношение на трети лица и длъжника от деня на съобщаването на длъжника от предишния кредитор. За да встъпел в правата на предишния кредитор, следвало да е налице надлежно уведомяване на длъжника. Без значение за реализиране на функцията било дали съдебният изпълнител е държавен или частен. ДСИ бил държавен орган, а ЧСИ бил лице, на което държавата е възложила публична функция, която обуславяла съответни правомощия. В тази връзка и двата вида органи на изпълнението процедирали по един и същ ред - този, указан и лимитиран от правилата на изпълнителния процес, уредени в ГПК. Те имали еднакви правомощия, актовете им по един и същ ред подлежали на контрол и отговорността им била една и съща. Принудителното изпълнение се осъществявало по един и същ ред и от органи с еднакви правомощия. Тези органи, за разлика от съда, не разрешавали правен спор, а целяли удовлетворяване на изпълняемото право, за което предприемали определени изпълнителни действия,

върху които се упражнявал съдебен контрол по реда на чл. 435 от ГПК, и съответно носели гражданска отговорност за допуснато нарушение на процесуални права и причиняване на вреди. С оглед на това се налагал извод, че изпълнителният процес се ръководи от специален орган, чиято била дискрецията да удовлетвори изпълняемото право и който осъществявал тази дейност чрез предприемане на конкретни изпълнителни действия. Тези действия не рефлектирали върху материалноправните предпоставки за наличие на правото, предмет на изпълнение, тъй като били насочени не към установяване на неговото съществуване, а към неговото удовлетворяване. В тази насока предприетите действия на съдебния изпълнител във връзка с образуване на изпълнително дело от вискател - правомощие, въведено от чл. 429, ал. 1 от ГПК, били изключение от правилото, че страните в изпълнителния процес са тези, очертани от титула на изпълнение. В тази връзка и частните правоприемници на вискателя, изведено от цитираната норма, също могли да упражнят придобитото право, удостоверено като изпълняемо в изпълнителния лист. С оглед на изложеното, при частно правоприемство, каквото се пораждало в резултат на сключен договор за цесия, в хода на процеса, не се прилагали ограниченията по чл. 226 от ГПК, чиято специфична цел се свързвала само с исковото производство. Валидността и основателността на искането за образуване на ново изпълнително дело от нов вискател се преценявали от съдебния изпълнител и неговата преценка подлежала на контрол, в това число и чрез ангажиране на личната му отговорност за причинени вреди, като в този посока съдебният изпълнител осъществил именно действия по надлежно уведомяване на длъжника по изпълнителния лист за извършената цесия и след това образувал изпълнително дело и конституирал молителя като вискател по делото. Ето защо и депозираната молба по чл. 426 от ГПК на 15.02.2019 г. и извършената цесия на спорните вземания нямали действие както спрямо длъжника, така и по отношение на дружеството-молител, което нямало качеството на кредитор на вземанията. Това обстоятелство било съобразено от решаващия съдебен състав, който изложил законосъобразни изводи, че изпълнителното дело е образувано почти една година след депозирането на молбата и че съдебният изпълнител е образувал делото именно въз основа на коментираната молба, тъй като длъжникът е бил уведомен за извършената цесия около шест месеца след депозиране на молбата и около шест месеца преди образуване на делото, както било посочено в съдебното решение. Последното изцяло било съобразено с мотивната част на т. 4г от ТР № 4/2013 г. на ВКС. Когато частното правоприемство се основавало на договор за цесия, на

общо основание трябвало да са представени доказателства за уведомяване на длъжника, като в противен случай прехвърлянето на вземането нямало да има действие по отношение на него /по аргумент от нормата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗДог/. Необходимо било заедно с ПДИ да се връчи и изрично писмо, с което длъжникът да бъде уведомен за това, че вече има различен от първоначалния кредитор. Правилно първоинстанционният съдебен състав обобщил, че по изп. дело № 54/2020 г. на ЧСИ Г.С. липсват данни и доказателства, удостоверяващи извършени изпълнителни действия от страна на съдебния изпълнител било по произнасяне по молбата от 15.02.2019 г., било по предприемане на принудително изпълнение на вземането по възлагане от вискателя, които да могат да се приемат като прекъсващи давността. Липсвали и данни касателно заплащане от страна на молителя на дължимите такси за предприемане на изпълнителни действия по съответния изпълнителен способ, за да можело да се счете, че вискателят е действал активно и не е станал причина за неосъществяване на поисканите принудителни действия. Законосъобразни били и мотивите на районния съд по отношение на въведените доводи от страна на дружеството, касаещи твърдения за спиране на давностните срокове за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г., довели до спазване на петгодишния срок за осъществяване на принудително изпълнение по подадената на 15.02.2019 г. молба за образуване на изпълнително дело. Моли се за потвърждаване на съдебното решение в обжалваната му част.

Жалбата и отговорът са редовни и допустими.

Не се събираха нови доказателства.

Решението е валидно и допустимо в обжалваната му част.

Анализът на събрания от първата инстанция доказателствен материал води до извод за неправилност на нейния акт в атакуваната част.

Давността за погасяване на процесните вземания е 5-годишна, защото тяхната дължимост е установена по съдебен ред.

Съгласно т. 10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Борислав Белазелков, прекъсва давността предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това, дали прилагането му е поискано от вискателя, или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ/: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването

на опис и оценка на вещ, назначаването на pazач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

С Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2020 г., ОСГТК, докладчик съдията Борис Илиев, се прие, че докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Борислав Белазелков, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече на 26.06.2015 г., откогато е обявено за загубило сила Постановление № 3 от 18.XI.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г. на Пленума на ВС. В конкретния случай, първото изпълнително дело - това на ЧСИ С Х, е образувано преди 26.06.2015 г. и е било висящо към тази дата, поради което петгодишната погасителна давност за вземанията по него е започнала да тече от 26.06.2015 г., откогато е обявено за загубило сила Постановление № 3 от 18.XI.1980 г. Тази давност е била прекъсната на 23.08.2018 г. Тогава „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД е подало молба за конституиране като вискател, на мястото на първоначалния такъв, въз основа на извършена цесия на вземанията, и е поискало прилагане на конкретни изпълнителни способи - налагане на запори на банкови сметки на длъжника В. М. Т.. ЧСИ не е взела отношение по тези искания - нито ги е оставила без движение, нито ги е отхвърлила, нито ги е уважила. В казуси като настоящия, когато искането от кредитора за предприемане на изпълнително действие е направено своевременно, но действието не е предприето от съдебния изпълнител преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно. Във всички случаи на нередовност се изисква надлежно указание от съдебния изпълнител и предоставяне на възможност на кредитора да отстрани нередовността - чл. 426, ал. 3 от ГПК, според която норма съдебният изпълнител проверява редовността на молбата за принудително изпълнение, като прилага правилата на чл. 129 от ГПК. Разпоредбата на чл. 426, ал. 3 от ГПК задължава съдебният изпълнител да даде подходящ срок за отстраняване на констатираните

нередовности. Бездействието му да приложи правилата на чл. 129 от ГПК - да даде надлежни указания в какво се състои нередовността и съответен срок за отстраняването ѝ, както и да съобщи това на кредитора - не може да се тълкува в тежест на последния и да доведе до негативни за него последици. Давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител е бездействал и не е предприел изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора, включително и когато при нередовност не е приложил правилата на чл. 129 от ГПК - Определение № 50130 от 08.03.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3235/2022 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Даниела Стоянова, и Решение № 127 от 12.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Даниела Стоянова. В конкретния случай, на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД не са давани и съобщавани указания, които то да не е изпълнило, т. е. липсват данни поисканите изпълнителни действия да не са извършени по причина, за която отговаря споменатото дружество /в подобна насока е и Определение № 3691 от 22.11.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1182/2023 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Маргарита Георгиева/. Следващото прекъсване на погасителната давност е станало по второто изпълнително дело - това на ЧСИ Г.С., на 15.02.2019 г., когато „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД е поискало налагане на запори върху пенсията и банковите сметки на длъжника В. М. Т.. За него важи вече казаното досежно първото прекъсване. Фактът, че ЧСИ С е образувала изпълнителното дело едва на 12.02.2020 г., не може да се тълкува във вреда на вискателя. Съобщаването на цесиите на длъжника е ирелевантно за настоящия правен спор. Искане на вискателя за налагане на заповор върху банкови сметки на В. М. Т. е направено и на 12.10.2021 г., като то също е прекъснало давността по вече изложените съображения. Ето защо, към датата на подаване на исковата молба - 09.02.2023 г., петгодишната погасителна давност за процесните вземания не е изтекла, а след този момент давност не тече докато трае процесът по иска за оспорване на вземанията от длъжника - чл. 115, ал. 1, б. „ж“ от ЗЗДог /Определение № 50291 от 24.07.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1134/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Десислава Попколева/. Претенцията по чл. 439 от ГПК се явява неоснователна спрямо „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, което налага уважаване на въззивната жалба, подадена от последното. На въпросното дружество трябва да се присъдят разноски в производствата пред двете съдебни инстанции.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 1 от ГПК, настоящото решение на окръжния съд ще подлежи на касационно обжалване само досежно претенцията за

главница и свързаната с нея законна лихва, защото единствено цената на иска за главницата надхвърля 5000 лева.

Воден от горните аргументи, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 389 от 28.11.2023 г., постановено по гражданско дело № 204 от 2023 г. на Районен съд Петрич, в следните негови обжалвани части, с които: 1/ е признато за установено, по предявения иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК, че ищецът В. М. Т., ЕГН *****, адрес гр. П., ул. Г.У. №, не дължи на "А" ЕАД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр. С., р-н Л, поради погасяването им по давност, сумите по изпълнителен лист от 08.07.2013 г., издаден по реда на чл. 417 от ГПК, въз основа на заповед № 632 от 08.07.2013 г., за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 588 от 2013 г. на Районен съд Петрич, признати за дължими с решение № 261 от 29.10.2014 г., постановено по г. д. № 525 от 2014 г. на Районен съд Петрич, а именно: сумата от 17 664,46 лв., представляваща просрочена главница по договор за потребителски кредит „Всичко в едно“, № 14-072/2010 от 09.06.2010 г. и анекс № 1 към същия; сумата от 2135,02 лв., представляваща просрочена лихва върху редовна главница, начислена за периода от 12.07.2012 г. до 25.06.2013 г.; сумата от 118,53 лв., представляваща наказателна лихва върху просрочена главница, начислена за периода от 12.07.2012 г. до 26.06.2013 г.; сумата от 218,50 лв., представляваща наказателна лихва върху просрочена лихва, начислена за периода от 12.08.2012 г. до 26.06.2013 г.; законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 05.07.2013 г., до изплащане на вземането; както и сумата от 402,73 лв., представляваща сторени разноси в заповедното производство за заплатена държавна такса, 2/ "А" ЕАД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр. С., р-н Л, е осъдено да заплати на адвокат Е. М. от АК П, личен № *****, адвокатско бюро в гр. П., ул. Ф, сумата в размер на 2216,09 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ищеца В. М. Т., ЕГН *****, в производството пред първата инстанция, определено по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗАдв вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и съразмерно на уважената част от иска, и 3/ "А" ЕАД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр. С., р-н Л, е осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд Петрич, сумата от 821,57 лв., представляваща

държавна такса по делото.

ОТХВЪРЛЯ иска на В. М. Т., ЕГН *****, адрес гр. П., ул. "С", с правно основание чл. 439 от ГПК, предявен срещу „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление ггр. С. р-н Л, представлявано от Ю.Х.Ю, за признаване за установено, че В. М. Т. не дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, поради погасяването им по давност, сумите по изпълнителен лист от 08.07.2013 г., издаден по реда на чл. 417 от ГПК, въз основа на заповед № 632 от 08.07.2013 г., за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 588 от 2013 г. на Районен съд Петрич, признати за дължими с решение № 261 от 29.10.2014 г., постановено по г. д. № 525 от 2014 г. на Районен съд Петрич, а именно: сумата от 17 664,46 лв., представляваща просрочена главница по договор за потребителски кредит „Всичко в едно“, № 14-072/2010 от 09.06.2010 г. и анекс № 1 към същия; сумата от 2135,02 лв., представляваща просрочена лихва върху редовна главница, начислена за периода от 12.07.2012 г. до 25.06.2013 г.; сумата от 118,53 лв., представляваща наказателна лихва върху просрочена главница, начислена за периода от 12.07.2012 г. до 26.06.2013 г.; сумата от 218,50 лв., представляваща наказателна лихва върху просрочена лихва, начислена за периода от 12.08.2012 г. до 26.06.2013 г.; законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 05.07.2013 г., до изплащане на вземането; както и сумата от 402,73 лв., представляваща сторени разноси в заповедното производство за заплатена държавна такса.

ОСЪЖДА В. М. Т., ЕГН *****, адрес гр. П., ул. "С", да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление ггр. С. р-н Л, представлявано от Ю.Х.Ю, разноси по делото пред Районен съд Петрич - юрисконсултско възнаграждение от 100 /сто/ лева, и разноси по делото пред Окръжен съд Благоевград - държавна такса от 410,79 лв. /четиристотин и десет лева и седемдесет и девет стотинки/ и юрисконсултско възнаграждение от 100 /сто/ лева.

На страните да се връчат копия на настоящия съдебен акт, като В. М. Т. може да го обжалва досежно главницата и свързаната с нея законна лихва в едномесечен срок, считано от връчването, по реда и при условията на чл. 280, ал. 1 и 2, чл. 281, чл. 283 и чл. 284 от ГПК, пред Върховния касационен съд на Република България, с касационна жалба, подадена чрез Окръжен съд Благоевград.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____